

26 GRZ 01

Uitspraak van de Geschillencommissie Regresaanspraken Zorgverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot het convenant regres zorgverzekeraars/ aansprakelijkheidsverzekeraars.

Partijen

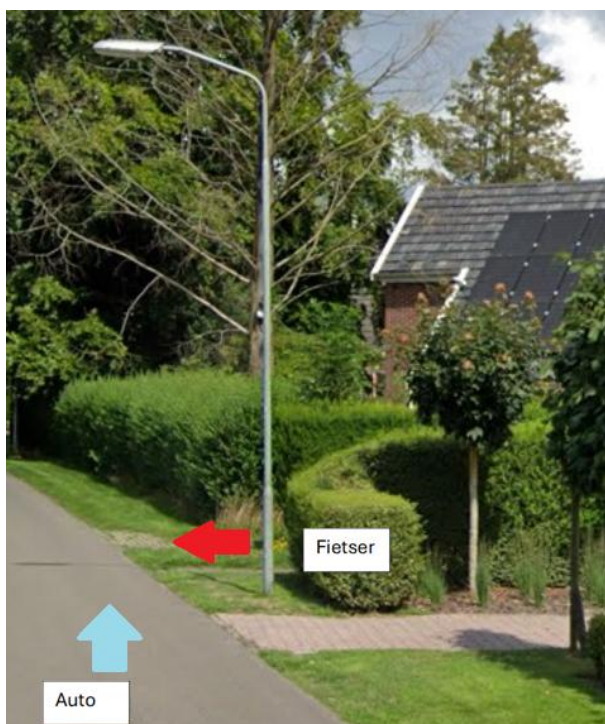
Partij A; zorgverzekeraar van partij X (hierna: de 'fietser'),

en

Partij B; WAM-verzekeraar van de auto, bestuurd door Y (hierna: de 'bestuurder').

Feitelijke gegevens

Op 6 oktober 2023 omstreeks 16:22 vond op de Breetuinenweg, te Sellingen een aanrijding plaats tussen de – destijds zevenjarige – fietser en de auto van bestuurder. Ter hoogte van twee percelen gelegen aan de rechterzijde van deze weg ligt een pad (het 'Pad'), dat was voorzien van heggen aan weerszijden. De fietser reed op dit pad richting de weg. De fietser kwam voor de bestuurder van rechts de Breetuinenweg opgereden, ten gevolge waarvan de bestuurder met de linker voorzijde van de auto tegen de fietser reed. De fietser heeft als gevolg van de aanrijding letsel opgelopen. Op het moment van de aanrijding was er sprake van daglicht en droge weersomstandigheden.

Deze afbeelding is afkomstig van Google Maps

Stellingname van partijen

Partij A vordert vergoeding van de zorgkosten van de fietser. Partij A is van mening dat de aansprakelijkheid volledig bij de bestuurder, verzekerde van partij B, ligt, omdat – kort samengevat – de bestuurder voorrang had moeten verlenen aan de fietser. De fietser kwam vanuit het oogpunt van de bestuurder van rechts.

De bestuurder reed met de linker voorzijde van zijn auto tegen de linkerzijde van de fietser. Op het schadeaanvraagformulier heeft de bestuurder aangegeven dat hij 30-35 km/u zou hebben gereden. Volgens de door de zorgverzekeraar ingeschakelde verkeerskundige heeft de bestuurder geen voorrang verleend aan de fietser.

Partij A is van mening dat op grond van artikel 185 WVV de aansprakelijkheid volledig bij de bestuurder ligt. Op grond van artikel 15 lid 1 RVV 1990 dienen bestuurders voorrang aan de voor hen van rechts komende bestuurders te verlenen.

Partij A is voorts van mening dat op grond van de weginrichting geen reden is om aan te nemen dat sprake is van een voorrangsregeling die afwijkt van de normale voorrangsregeling. Aan de zijden van zowel de Breetuinenweg als het Pad is geen voorrangsregeling aanwezig, zoals verkeerslichten, haaiantanden, een zogenaamde 'uitritconstructie' of een witte streep die op een uitritconstructie duidt. Daarnaast zijn er geen borden aanwezig die de voorrangssituatie regelen. Dit betekent dat de normale voorrangsregels gelden. Partij A is van mening dat de bestuurder aan de van rechts komende fietser voorrang had moeten verlenen. Het convenant regres zorg- en aansprakelijkheidsverzekeraars noemt een verdeling van 60%, indien sprake is van een aanwijsbare fout van de ongemotoriseerde. Nu daarvan in deze kwestie geen sprake is, dient partij B 100% van de schade te vergoeden. Partij A merkt op dat van overmacht geen sprake kan zijn. Het ongeval vond plaats in een 30 km/u zone waar de bestuurder een van rechts komend kind met de linker voorzijde van zijn auto heeft aangereden.

Partij B stelt zich op het standpunt dat de bestuurder geen fouten heeft gemaakt. Primair is partij B van oordeel dat het ongeval alleen is te wijten aan fouten van de fietser en subsidiair dat het ongeval te wijten is aan fouten van beide betrokken partijen. De fietser had de (auto van de) bestuurder voorrang moeten geven. Volgens partij B is duidelijk dat het Pad niet kwalificeert als fietspad. Verkeersborden zoals G11, G12a en G13 ontbreken. Het Pad is, aldus partij B, niet anders te zien dan als een voetpad. Een trottoir is bestemd voor voetgangers, niet voor fietsers. Voetgangers die de weg naderen vanuit een voetpad dienen bestuurders op de weg voorrang te verlenen bij het oversteken. Dat geldt ook voor fietsers die – ten onrechte – van het voetpad gebruikmaken.

Op grond van art. 54 RVV 1990 diende de fietser de (auto van de) bestuurder te laten voorgaan. Partij B is van oordeel dat sprake is van een uitritsituatie. De verharding van het Pad wijkt duidelijk af van de geasfalteerde weg. Daarnaast is het Pad ten opzichte van de weg bijzonder smal en inferieur. Voor een automobilist wijkt het Pad ook niet af van overige uitritten aan de Breetuinenweg, die naar de aan deze weg gelegen woningen leiden. De bestuurder was ter plaatse niet goed bekend. Hij mocht aannemen dat het Pad een pad was dat naar een woning leidde en dat het in ieder geval kwalificeerde als uitrit. Voor elke normaal oplettende weggebruiker waaronder de bestuurder, was het Pad als uitrit kenbaar. De fietser had aan de automobilist voorrang moeten verlenen. Van fouten aan de zijde van de bestuurder is volgens partij B dan ook geen sprake.

Indien geoordeeld zou worden dat de bestuurder wel een fout zou hebben gemaakt, geldt in ieder geval dat ook de fietser fouten heeft gemaakt. Hij was op geen enkele manier zichtbaar en reed tussen twee hoge heggen door padoes de weg op, terwijl de auto het Pad al zeer dicht was genaderd. Partij B verzoekt de geschillencommissie te bepalen dat zij de vordering van partij A niet hoeft te voldoen, althans 60% van de door partij A voldane medische kosten van de fietser die het gevolg zijn van het ongeval moet voldoen.

Overwegingen van de commissie

Partijen zijn ontvankelijk in hun verzoek en de commissie neemt het geschil dan ook in behandeling.

Partijen verschillen van mening over het karakter van het Pad en de vraag wie een verkeersfout heeft gemaakt. De commissie overweegt in dit verband als volgt.

Partij A is van oordeel dat het een fietspad betreft en dat de normale voorrangsregels gelden, terwijl partij B van oordeel is dat het een voetpad betreft en de fietser voorrang had dienen te verlenen aan de (auto van de bestuurder). Naar het oordeel van de commissie kan in het midden blijven of het in deze een fietspad dan wel voetpad betreft.

Zowel in het ene als het andere geval had de bestuurder rekening moeten houden met mogelijke fouten van andere (zwakke) verkeersdeelnemers waaronder die van de fietser. In geval een dergelijke fout zich voordoet, komen de gevolgen daarvan – behoudens gevallen van overmacht – in beginsel voor rekening van de bestuurder (en is dus sprake van een fout van de bestuurder) maar dient bij de vaststelling van de aansprakelijkheid van de bestuurder tevens rekening te worden gehouden met de fout van de (zwakke) verkeersdeelnemer.

Vaststaat dat partij B 60% van de vordering van partij A heeft betaald. Met partij A is de commissie van oordeel dat deze betaling kan worden opgevat als een (gedeeltelijke) erkenning van aansprakelijkheid, waarop in later verband niet kan worden teruggekomen. Reeds om die reden is de commissie van oordeel dat het primaire standpunt van partij B moet worden verworpen. Daarvan uitgaande dient de commissie thans te bepalen – gegeven de fout van de bestuurder als hiervoor overwogen – of en waaruit de fout van de zwakke verkeersdeelnemer bestaat en of dat consequenties heeft, gelet op het convenant regres zorgverzekeraars/ aansprakelijkheidsverzekeraars (het 'Convenant'), voor de omvang van de door partij B te betalen vergoeding van de door partij A voldane medische kosten van de fietser.

Ten tijde van de aanrijding had de fietser de leeftijd van 7 jaar. Deze leeftijdsgrens is, gelet op artikel 3 van het Convenant van belang voor de beoordeling van de vordering van partij A. Door de aansprakelijkheidsverzekeraar (i.e. partij B) zal op vordering van de zorgverzekeraar (i.e. partij A), naast vergoeding van de administratiekosten, worden voldaan 60% van de door de zorgverzekeraar voldane medische kosten van de zwakke verkeersdeelnemer, die het gevolg zijn van een ongeval dat te wijten is aan fouten van beide betrokken partijen en waarbij de zwakke verkeersdeelnemer op het moment van plaatsvinden van het ongeval de leeftijd van 14 jaar nog niet heeft bereikt.

De commissie is van oordeel dat de fietser een fout heeft gemaakt door ineens of althans plotseling zomaar de Breetuinenweg op te rijden, terwijl hij ten gevolge van zijn geringe lengte door de heg was onttrokken aan de waarneming van de bestuurder en door deze omstandigheden – heg en geringe lengte – tevens pas op het laatste moment kon worden waargenomen. De commissie concludeert dan ook op grond van het bovenstaande dat tevens sprake is van een aanwijsbare fout van de fietser, doordat de fietser niet behoedzaam de weg op is gereden, waarbij de commissie, als reeds overwogen, in het midden laat wat de status is van het Pad (en daarmee of al dan niet sprake is van voorrang nemen door de fietser).

Bindend advies

De commissie is van oordeel dat op basis van de stukken en de feiten en omstandigheden ter plaatse dat sprake is van een ongeval dat te wijten is aan fouten van zowel de bestuurder als de fietser en dat partij B, gelet op de leeftijd van de fietser ten tijde van het ongeval, gehouden is 60% van de vordering van partij A te voldoen.

Aldus beslist op 1 juni 2026 door prof. mr. A.I.M. van Mierlo, mr. drs. N.J.E.G. Cremers, mr. L.G. Stiekema en mr. J.G.R. de Jongh, leden van de Geschillencommissie Regresaanspraken Zorgverzekeraars, in tegenwoordigheid van mr. A. Hogenesch, secretaris.

prof. mr. A.I.M. van Mierlo
voorzitter

mr. A. Hogenesch
secretaris